

VEJEN TIL PANTEON

Andre bøger af samme forfatter:

Den Ældste Myte

- 1: Mytens Forbandelse
- 2: Solens Følge
- 3: Evigt Mørke

BORIS HANSEN
VEJEN TIL PANTEON
PANTEON-SAGAEN 1

Tellerup

Panteon-sagaen #1: Vejen til Panteon

© 2016 Tellerup A/S

www.tellerup.dk

DK-4180 Sorø

Omslag: Danielle Finster

Typografisk design: Henriette Hesselholdt

Kort: Casper L. Kaels

Denne bog er sat med

Adobe Garamond Pro

og trykt hos

PNB Print i Letland

ISBN: 978-87-588-2185-6

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copydan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Prolog

Han havde set døden i øjnene så mange gange at han ikke længere kunne tælle dem. Han havde stået ansigt til ansigt med uhyrlige fjender der burde give ham mareridt selv efter så mange år. Deres ansigter var kun fjerne, ud-tværede minder. Han havde mødt dem alle med To Måners Vrede i sin højre hånd, og den skarpe klinge havde sendt dem ud i glemslens tåger. Ingen huskede dem længere.

Selv havde han levet videre mens årene gik og gik og blev ved med at gå. Og lige nu følte han sig træt som aldrig før. Han havde lyst til at lægge sig ned på de kolde fliser og sove i et århundrede. At lade sig glemme af verden. Men endnu en opgave lå forude, måske hans livs største, og den ventede på ham for enden af trappen og den lukkede dør.

Tarvalis lagde hånden på rækværket og begyndte at stige op ad trinnene i fader Prias tempel. Han talte dem mens

han gik. *Ét, to tre.* Der var tooghalvfjerds trin på vindeltrappen som snoede sig fra gulvet i den umådelige hal og op i tårnet. Templets indre var tomt; herinde var han alene med alle minderne og hallens hviskende lyde.

Elleve. Tolv. Tretten. Glasmosaikkerne på murene fortalte ham om fortiden. Om fader Pria der skabte verden og om Panteons guder der regerede den. Han genkendte også sig selv på nogle af de nyere mosaikker, en strålende skikkelse der ledte sine fæller hen over himlen og i krig. Men han kunne ikke få sig selv til at kigge særlig længe på dem. Minderne gjorde ondt. Han trak sine vinger sammen og hyllede sig i dem mens han gik.

Han kunne høre dem udenfor nu, de tusindvis af mennesker der var mødt op for at finde ud af hvad der var sket. Deres urolige stemmer var kun en fjern, brusende lyd. Rygterne var sikkert allerede begyndt at sprede sig i byens gader, men indtil de hørte det hele fra hans mund, ville de nægte at tro på det.

Toogtredive. Treogtredive. Tarvalis befandt sig højt i hallen nu, næsten i øjenhøjde med statuen af fader Pria over alteret der så alvorligt på ham. Nu kom minderne til ham som en flodbølge. Første gang han knælede foran faderen i tronsalen. Første gang han fløj over en slagmark i spidsen for en bataljon af engle mens hans råbte faderens navn. Alle de minder tilhørte en tid der aldrig ville komme tilbage. *Femogfyrre. Seksogfyrre.*

Vindeltrappen forsvandt op i en skakt i hallens loft.

Stenvæggene var tætte, og det føltes som om de lukkede ham inde, klemte om hans bredskuldrede skikkelse mens han gik. *Tooghalvtreds. Treoghalvtreds.*

Ville der være ild og råbende stemmer i gaderne i nat? Eller tavshed? Af gammel vane begyndte han at lægge planer for hvordan man kunne håndtere urolighederne hvis folk reagerede voldsomt. Måske var det bedst at lade dem få afløb for deres vrede og sorg. Tankerne kørte rundt i hans hoved ...

... og så stod han pludselig foran den tunge egetræsdør. *Tooghalvfjerds.*

Han tog en dyb indånding og ønskede endnu en gang at det der befandt sig på den anden side var en fjende af kød og blod. En udfordring han kunne møde med sit sværd ligesom i gamle dage. Han ønskede at han var ung igen.

Tarvalis åbnede døren og trådte ud på terrassen under halvtaget. Aftenen var faldet på over byen, og de ti måner – nej, *ni* måner – var begyndt på deres færd hen over himlen. Han krydsede stengulvet mellem søjlerne der løftede taget på fader Prias tempel, gik helt hen til kanten og kiggede ned.

Et vuggende hav af mennesker og ild havde indtaget pladsen neden for templet. De stod tæt sammen, fyldte alle tomrummene og sprækkerne og sidegaderne ud, og de holdt fakler højt over hovedet for at jage aftenmørket væk. De kiggede op og så ham stå på terrassen. Så tav de.

Han havde aldrig hørt byen så stille før. En hund gøede

i det fjerne, men det var alt. Tusind bange øjne stirrede afventende op på ham, og han mente at han så bebrejdelse i nogle af ansigterne, bebrejdelse for det han ikke havde sagt endnu.

Så begyndte han at tale.

„Jeg er her for at overbringe jer en nyhed,“ sagde han, og hans stemme gjaldede mellem husene og tårnene, fortsatte ned gennem byens gader af egen kraft.

Ingen svarede. De glødende ansigter stirrede på ham. Han løftede blikket til det sted på himlen hvor den tiende måne engang havde hængt mellem de ni andre.

„Fader Pria er død,“ sagde Tarvalis højt. „Verdens skaber og fader er gået bort.“

Intet. Ingen reaktion. De mange øjne blev bare ved med at stirre uden at forstå.

„Panteons guder sørger over tabet, ligesom hele verden vil sørge i den kommende tid. Jeg ...“

Han tav og mærkede den første varme dråbe der løb ned over hans kind. „Det er ikke meget jeg kan fortælle jer på nuværende tidspunkt. Alle englene er kaldt hjem til Empyria, og vi prøver at finde ud af hvad der er sket. Men ...“

Tarvalis prøvede at genfinde stemmen så han kunne fuldføre sin opgave. De mange år havde aldrig vejet så tungt på hans skuldre og vinger som lige nu, i dette øjeblik.

„Men nogen eller noget har taget fader Pria fra os,“ sag-

de han til den stirrende, tavse forsamling. „Nogen gjorde det med vilje. Jeg ved det lyder umuligt. Jeg har ikke selv forstået det endnu. Men jeg kan heller ikke ignorere sandheden. Fader Pria, vores skaber, vores sølvfarvede lys, blev myrdet.“

DEL 1
ZONEN

VORES VERDEN
– I EN NÆR FREMTID

1

EN UMULIGHED

Der gik mange historier om hvorfor næsten intet groede i Zonen, hvorfor træerne var forvredne og græsset mellem betonblokkene var brunt i store plamager. De mindste børn sagde at for længe siden, før Zonen overhovedet fandtes, var noget ondt passeret igennem området, havde stavret over plænerne og fået alt til at visne ... men børnene hviskede så meget mærkeligt når de sad om varmeapparaterne i de tomme lejligheder.

„Otte minutter tilbage,“ sagde Mehmet. Han stod bøjet over sin blinkende maskine, og hans beskyttelsesbriller dinglede fra en rem om halsen. Maskinen lignede en formindsket kran som den stod på sin trefod på toppen af græshøjen og pegede i retning af de nærmeste blokke. Over dem var

himlen grå. Zonen lignede som altid et fotografi der havde hængt for længe i solen og var ved at miste sin sidste farve.

Lucas hadede at vente. Han greb utålmodigt ud efter en håndfuld af det brunlige græs, hev det op ved rødderne, holdt det ud foran sig i flad hånd og studerede det. Hvis man ikke troede på børnenes historier, var der også andre forklaringer på livløsheden. Mehmet sagde at det var forureningen inde fra Storbyen der fik alting til at visne. Farlige partikler i luften der kom fra de fjerne fabrikker og skorstene.

Her fra toppen af bakken lignede Storbyen en beskidt plet i horisonten. Lucas var seksten, og i sine otte år som forældreløst barn i Zonen havde han set Storbyens højhuse vokse sig større og disen over tagene blive tættere ... som om nogen havde tværet pletten på horisontens lærred ud med en tyk finger. Selv om Zonen og Storbyen var adskilt af flere kilometers græsland, kunne man smage forureningen helt herude. Luften var altid sur.

„Jeg har et problem med min måler,“ lød Julias stemme over radioen. „Den er holdt op med at blinke. Mehmet, gider du komme hen og tjekke den?“

„Tjekke den?“ Mehmet tog sig til hovedet, kiggede på Lucas og så ud som om han havde lyst til at skrig. „Der er kun syv minutter til det går løs, og jeg mangler selv at blive færdig her.“ Han drejede den lille kran et par grader til venstre med et koncentreret udtryk i ansigtet.

„Okay,“ lød Julias stemme. „Men så må du fortælle mig hvad jeg skal gøre. Det er dig der har bygget den.“

„Hm.“ Mehmet tørrede sved af panden og kiggede ned over græsbakken, forbi bunkerne af sand og grus. Små børn kurede ned langs sandbjergenes sider og legede i den rustne bulldozer. Der kom tit byggemaskiner til Zonen, men der skete aldrig nogen ændringer; som om politikerne inde i Storbyen ikke kunne finde ud af hvad de skulle gøre med stedet.

„Mehmet?“ spurgte Julia. „Hvad skal jeg gøre?“

Lucas lænede sig frem mod radioen der stod midt i græsset. „Han tænker,“ sagde han og betragtede sin ven der gnubbede sig på hagen med en handskeklædt hånd.

„Jeg ved ikke rigtig,“ sagde Mehmet. „Prøv at sparke til soklen.“

De hørte en skrattende lyd fra radioen. Så en pause. Så Julias stemme. „Godt, nu blinker den. Nåja, forresten. Uanset hvordan det her forsøg ender, laver jeg en rapportage om det i aften. Kan jeg få en udtalelse? Gerne noget der er lidt catchy.“

Mehmet rystede på hovedet og justerede kranen igen. „Spørg Lucas. Han er god til sådan noget med at sige det helt rigtige. Jeg er bedre til maskiner.“

Lucas skulle til at sige noget, men så fik han øje på Ron og hans slæng fra opgang F der var begyndt at terrorisere de legende børn nede ved bulldozeren. De råbte, hujede og kastede med sten, og betonblokkene gav genlyd af deres stemmer.

Lucas lænede sig frem mod radioen og valgte sine ord

omhyggeligt. „Her er en udtalelse: Det mysterium vi prøver at løse i dag har været en del af Zonen så længe vi kan huske. Hvis det lykkes for os, er der ingen grænser for hvad vi ellers kan forandre.“

„Tak, Lucas,“ sagde Julia. „Du er den bedste.“ Hun lavede en kysselyd, og radioen blev tavs.

„Hørte du det?“ sagde Lucas til Mehmet. „Din kæreste synes jeg er den bedste.“

„Du må have hørt forkert,“ sagde Mehmet med et smil mens han kneb øjnene sammen og koncentrerede sig om den lille kran.

Mehmet og Julia havde været kærester i et år. Det var de mørke pletter i Julias ansigt der havde afsløret det. Alle vidste at Mehmet altid havde maskinolie på hænderne. Men det havde også været tydeligt i den måde de talte sammen på og i deres små berøringer. Som om de altid var en smule alene, selv når de var sammen med andre. Lucas ønskede ofte at han og Cassandra kunne være på samme måde. Men alt var anderledes med Cassandra.

Mehmet rankede ryggen som om han endelig var tilfreds med kranens placering. Så satte han sig i græsset ved siden af Lucas og grinede. „I dag vil det lykkes. Hele Zonen vil hylde os når vi løser mysteriet. De andre opgange vil få ny respekt for os ...“

Han nåede ikke længere før radioen skrattede igen, og han sprang på benene. Denne gang var det Theodor.

„Mehmet, min tro væbner. Der er et problem med din

dingenot. Den er holdt op med at blinke.“

„Bare spark til soklen,“ sagde Mehmet og Lucas i munden på hinanden.

„Javel,“ sagde Theodor. Efter et par sekunder sagde han: „Aha. Nu blinker den. Cassandra sagde ellers at vi lige så godt kunne opgive det hele.“

Cassandras stemme lød i baggrunden som om hun sad et stykke væk fra Theodor. „Jeg siger bare at vi har gjort det her hundrede gange før. Vi kunne sidde på Julias og min altan og ryge vandpibe lige nu.“

Det var det samme hver gang. Cassandra der forsøgte at tale dem alle fra at opklare mysteriet som om det var noget barnligt hun for længst var vokset fra. Hun og Lucas var jævnaldrende, og de var begge yngre end Theodor, men Cassandra opførte sig ofte som om hun levede i en voksen verden hvor problemerne var langt mere alvorlige end de andre nogensinde kunne forstå.

Lucas lænede sig frem mod radioen. „Theodor, sig til Cassandra at vi glæder os til at høre hendes undskyldning når vi løser gåden om lidt. Og selv hvis det ikke lykkes, får vi chancen igen om tolv dage.“

„Jeg kan ikke vente tolv dage,“ klagede Mehmet og begyndte at mumle for sig selv. „Tre målere opstillet tre forskellige steder i Zonen. Det er alt hvad vi behøver. Det kan ikke slå fejl.“

„Fire minutter,“ sagde Theodor, og så var radioen stille. En klynge af skyer var begyndt at trække ind over be-

tonblokkenes flade tage. Lucas kunne se små børn, store børn og teenagere der stod på altanerne og hev vasketøj ned fra tørresnorene inden regnvejret kom. Han håbede at han havde husket at lukke vinduerne derhjemme. De første dråber ramte hans kind.

Lucas og Mehmet sad og ventede mens Zonen blev mørkere omkring dem. Her fra bakketoppen kunne Lucas se tagene på næsten alle de tunge, aflange kolosser som Zonens folk kaldte deres hjem. De syv blokke lå spredt omkring i det ujævne landskab i et mønster af rette vinkler. Seks af dem var aflange og flade, men blok 1 hvor de gamle mennesker boede, tårnede sig op og lagde en stor del af Zonen i sin skygge.

I mellemrummene mellem blokkene groede tjørnebuske og hyben i sygelige farver, og de knudrede træer lænede sig ind over stierne der forbandt de grå bygninger. Selv om Lucas kunne se Storbyens lysende tåge på den anden side af bakkerne og markerne, var Zonen sin egen verden langt væk fra alting.

Det var mærkeligt at tænke på at de alle ville ende inde i Storbyen en dag. At det ville blive Zonen, deres barndomshjem, der lå som noget fremmed i det fjerne. Måske var det derfor alle Zonens børn kaldte byen for Storbyen, som om den var den eneste af sin slags i verden. De havde selvfølgelig hørt om byer som London og Paris og Tokyo, men de navne tilhørte steder langt væk. Kun Storbyen fyldte noget i deres hoveder.

„Nu kommer de herop,“ mumlede Mehmet.

Nede ved sandbakkerne havde Ron og hans slæng fra opgang F fået øje på Lucas og Mehmet, og de nærmede sig mens de pegede og piftede. De udgjorde en sølle flok med deres iturevne tøj der vidnede om lange dage med slagsmål og bjergbestigning nede på lossepladsen. Alle i Zonen gik i gammelt eller slidt tøj, men drengene fra opgang F var noget særligt. Skidtet klistrede til dem, og de virkede ligeglade.

De besteg bakken og dannede en halvcirkel omkring Mehmets blinkende måler. Ron, deres anfører, stillede sig helt tæt på Lucas. „Hej, fjolser,“ sagde han med et stort, tåbeligt smil. Ron var lidt ældre end Lucas og klart den største af alle på bakketoppen. „Hvad laver I?“

„Ikke noget,“ sagde Mehmet hurtigt og forsøgte at virke optaget af at indstille sit apparat for hundredesyttende gang. Han havde altid haft svært ved at se andre i øjnene. „Ikke noget vigtigt.“

Lucas overvejede at gribe ud efter radioen i græsset og kalde på resten af opgang C. *Ron og hans slæng er her. De vil ødelægge vores forsøg.* Men Julia, Theodor og Cassandra var langt væk.

„Hvad er det?“ spurgte Ron. Han spankulerede hen til Mehmets maskine og prikkede til den med en finger så den rokkede en smule. Resten af drengene fra opgang F fnisede og holdt vejret. „Hvad kan den?“

„Måle lyde,“ sagde Mehmet uden at se op.

„Måle lyde. Spændende. Hvad for en slags ...?“ Ron tav da han forstod. „*Den lyd? Altså ... Lyden?*“

Mehmet nikkede. „Vil du ikke nok lade være med at ødelægge det?“ spurgte han og undgik Rons blik. „Vi har forberedt det her i lang tid.“

„Ødelægge det?“ spurgte Ron og spyttede i græsset. „Tror I at opgang F bare er sådan nogle der render rundt og ødelægger ting?“

Lucas havde lyst til at opremse alle de gange Ron og hans venner havde invaderet naboopgangene og fået dem til at runge med hujende skrig, malet sjofle ord på dørene til de andres lejligheder og på betonblokkenes revnede mure. Men Mehmet's eksperiment var det vigtigste lige nu, så i stedet valgte han en mere forsonlig tone. „Om to minutter sker det. Hvis I lader være med at blande jer, kan I få lov til at lytte med.“

„Tak, gode herre.“ Ron bukkede dybt, og hans venner hånlo. „Det er en ære at kigge på mens opgang C spilder tiden.“ Men han skævede til måleren, og Lucas kunne se at han var nysgerrig. Og Mehmet var ikke en man ville gøre sig uvenner med. Han var den eneste ud over de blå mænd, der vidste hvordan man reparerede strømgeneratorerne som stod og brummede nede i blokkens kælderrum.

„Kom, Ron,“ råbte en af de andre fra opgang F, en splejset dreng med fregner. „Det her er latterligt. Skal vi ikke hellere gå ned og smadre glas på lossepladsen?“

Ron snøftede. „Hvis opgang C virkelig kan finde ud af

hvor den fucking lyd kommer fra, vil jeg også vide det. Hvordan fungerer den?“ Han pegede på Mehmetts måler.

Lucas vidste at Mehmet kunne forklare sin maskine langt bedre end han selv kunne. Men lige nu var det vigtigere at distrahere Ron, og Lucas var ikke bange for at se den store dreng i øjnene. „Den står og venter på at opfange Lyden,“ sagde han og stillede sig mellem Ron og måleren. „Mehmet har indstillet den så den ignorerer alt andet. Så snart måleren hører Lyden, gemmer den en tidskode.“

„Tidskode,“ gentog Ron dumt. Han forsøgte at gå udenom Lucas for at se nærmere på måleren, men Lucas blev ved med at stå i vejen.

„Ja. Vores venner står to andre steder i Zonen med samme slags målere. Når vi har tidskoderne fra dem alle tre, kan vi finde ud af hvilken måler der hørte Lyden først.“

„Hvilket fortæller os hvilken retning Lyden kommer fra,“ tilføjede Mehmet ivrigt og glemte helt at være bange for Ron. „Nogle påstår at den kommer oppe nordfra. Andre mener at den kommer inde fra Storbyen. Mennesker er så nemme at forvirre. Men maskiner lyver ikke.“ Han klukkede og klappede sin måler. „Og når jeg sætter mig ned i aften og regner lidt på tidskoderne og afstandene mellem målerne, kan jeg give et endnu mere præcist gæt.“

„Mere forklaring behøver du vel ikke,“ sagde Lucas henkastet og så på Ron. „Du forstår det jo godt.“

„Selvfølgelig,“ sagde Ron og så uforstående ud. Han satte sig tungt i græsset, og de ventede på at de sidste sekunder

skulle rinde ud. Rons flok mistede tålmodigheden og begyndte at løbe efter hinanden rundt om bakken mens Ron selv blev siddende og kiggede på maleren. Lucas' hjerte hamrede som det altid gjorde når opgang F var i nærheden, men han skjulte sin nervøsitet. Ron kunne lugte den slags som en haj lugtede blod.

De ventede i stilhed mens skyerne blev tungere. En flok teenagere cyklede hen over græsset under opslåede paraplyer i et forsøg på at nå hjem før uvejret brød ud.

„Hvordan går det egentlig med dig og hende ...“ Ron så på Lucas. Det tåbelige smil var tilbage, og han formede et par bryster med hænderne. „Cassiopeia?“

Lucas forsøgte at se upåvirket ud. Han vidste at Ron knap nok anede hvem Cassandra var, kun at hun og Lucas tit gik tæt sammen langs Zonens stier. „Det går fint,“ sagde han.

„Har du knaldet hende endnu?“ spurgte Ron og så Lucas i øjnene.

„Ti nu stille, Ron,“ sagde Mehmet forsigtigt. Han havde taget et gammeldags stopur frem fra brystlommen og stod klar. „Vi prøver at koncentrere os om det her. Fyrrer sekunder tilbage.“

Det havde selvfølgelig været Mehments idé det hele. Han var kommet styrtende ind i Lucas' lejlighed mens Lucas havde siddet op ad væggen med armene om Cassandra. Cassandra var sprunget op med det samme, men Mehmet havde ladet som ingenting og var begyndt at plapre.

„Venner! Jeg har det! Vi opstiller *tre* målere i stedet for én som vi plejer. På den måde kan vi regne os frem til lyd-kilden. Det er ligesom trilateration. Hvis vi nu stiller én måler på bakken uden for blok 4 og en anden oppe ved ... lad os sige oppe ved de blå mænd ... og en tredje måler nede ved landevejen ... så har vi løsningen. Det kræver bare at målerne er præcise nok!“

Uden at uddybe nærmere var han forsvundet ud i opgangen og ned ad trappen. Inden længe kunne de høre hans ophidsede stemme forklare planen til Julia der boede nedenunder.

„Er jeg virkelig den eneste der er ligeglad med den lyd?“ havde Cassandra spurgt da hun og Lucas atter var alene. Han havde lyst til at sidde med armene om hende igen, men deres små øjeblikke var altid skrøbelige, lette at ødelægge.

„Det er da spændende,“ havde Lucas sagt. „De blå mænd siger at Lyden har været en del af Zonen så længe de kan huske. Altid hver tolvte dag, og ingen ved hvad det er. Tænk hvis det bliver vores opgang der finder ud af det.“

Cassandra havde bare trukket på skuldrene. Hun havde aldrig interesseret sig for Zonens mysterier på samme måde som sine venner. Hun virkede altid som om hendes tid var dyrebar og skulle bruges med omtanke.

Nu kom regnen. For foden af bakken begyndte børnene fra opgang F at hyle og løbe i retning af de visne træer for at finde en smule læ. Ron blev bare siddende, kiggede

op og lod dråberne falde på sit ansigt. Mehmet stod ved måleren og forsøgte at skærme den med armene. „Femten sekunder,“ mumlede han. „Fjorten sekunder. Tretten sekunder.“

„Hey, du der.“ Ron tyggede på et græsstrå. „Lucas.“

Lucas så på ham. „Hvad?“ spurgte han irriteret.

„Du skal ikke tage dig af det jeg sagde om dig og Casiopeia. Jeg kan bare godt lide at se hvordan folk reagerer.“ Mens han snakkede, begyndte han at plukke hele håndfulde af tørt græs, rulle det sammen til små kugler og kaste det i retning af Lucas' ansigt. „Det er bare sådan noget jeg gør.“

Lucas forsøgte at ignorere Rons kasteskyts der kom flyvende mod ham, og han kiggede op på Mehmet. *Fem sekunder. Fire sekunder.* „Lad os nu bare koncentrere os om ...“

Hans stemme døde hen, ligesom alle Zonens lyde lod til at forsvinde ned i et tømrum. Råbene fra de legende børn på græsset. De skærende brag af knust glas nede fra lossepladsen. Regnens hvæsen mod betonblokkenes hårde overflader. Strømgeneratorernes evige summen nede i kælderrummene. Lyden af Storbyen i det fjerne, dens pumpende maskiner som aldrig hørte op, og som snart ville blive en del af deres hverdag ...

Mehmets stopur bippede og han løftede sin hånd. Alle lyde forsvandt, og så var der kun Lyden.

Den kom snigende, en hul og livløs rungen der trængte sig på fra et fremmed sted og overtog Zonen for en stund.

Den fik alle til at standse op og lytte med undren i ansigtet, præcis som de plejede at gøre hver tolvte dag når Lyden atter meldte sin ankomst. Det var en sørgmodig lyd, en tung tone ... nej, *to* tunge toner; først en dyb, metallisk klang der fik alles trommehinder til at sitre i et halvt minut. Derefter en kort, velsignet fred ...

Og så en ny, endnu længere tone der lød som om den varslede selveste dommedag. Den lagde sig om Zonens grå beton og det flade græsland som et tykt, vibrerende lag. Gjorde det svært at trække vejret. Lucas holdt sig for ørerne, og han så at Mehmet og Ron gjorde det samme. De små børn sagde at Lyden kunne standse hjerter.

Men det hele endte som det plejede; med at Lyden tonede ud, forlod Zonen på usynlige vinger og efterlod en hyl i deres ører.

Det første Lucas hørte da Zonens egne lyde vendte tilbage, var Mehmet's stemme. „Okay. Det varede præcis ... hundrede og to sekunder. Som sædvanlig.“ Han stod og kiggede på sit stopur.

„Wow.“ Ron fløjtede og stirrede på Lucas. „Fuck. Man værner sig aldrig helt til det, hva’?“

Lucas kunne kun ryste på hovedet. Han følte sig helt ør. „Julia og Theodor!“ Mehmet råbte som man altid gjorde i minutterne efter Lyden, og han tog et par vaklende skridt fra side til side. „Kan I høre mig? Fik I målingerne?“

Julias spinkle stemme lød fra radioen. „Jeg fik en optagelse af Lyden herovre.“

„Succes,“ lød Theodors stemme. „Vi fik også en måling.“

„Perfekt,“ udbrød Mehmet. „Kig på jeres display. Der står det eksakte tidspunkt for hvornår jeres måler opfangede Lyden. Måleren med den tidligste tidskode må være tættest på lyd-kilden.“ Mehmet så på Lucas og Ron og grinede ivrigt til dem.

Der gik et øjeblik før Julia svarede. „Min måler opfangede Lyden klokken femten nul fire plus tredive komma to sekunder.“

Theodors stemme kom som et ekko. „Også her. Femten nul fire plus tredive komma to sekunder.“

Mehmets grin døde hen. Han stirrede på det blå display der sad på siden af hans egen måler. „Femten nul fire plus tredive komma to ...“ Han rettede sig op med et ryk. „Hvordan kan det passe?“

Lucas og Ron kom på benene. „Kom nu, for fanden,“ vrissede Ron. „Jeg bliver sur hvis jeg skal vente længere. Hvor kommer den lyd så fra?“

Forvirringen var tydelig i Mehmet's ansigt. „Vi ved det stadig ikke, gør vi?“ spurgte Lucas.

Mehmet stirrede på ham. „Alle målerne opfangede Lyden på præcis samme tid.“

„Hvad vil det sige?“ spurgte Ron og så uforstående ud.

„At ...“ Mehmet kløede sig i håret med begge hænder og så rådvild ud. „At den ikke kommer noget sted fra. Eller at den kommer fra *alle* steder på én gang. At den er en *umulighed*.“

2

CASSANDRA

„... og selv om vi må vente lidt endnu med at få forklaringen på Lyden,“ lød Julias stemme fra radioen, „så udtaler Lucas fra opgang C at ’hvis vi kan løse denne gåde er der ingen grænser for hvad vi ellers kan forandre i Zonen.’“

Lucas lå på ryggen på sin madras. Rummet omkring ham var tomt bortset fra Samsons bur og det ødelagte fjernsyn i hjørnet. Når han lå sådan her, plejede han at få øje på en håndfuld insekter på vandringsfærd hen over loftet, men ikke i aften.

Måske var de kravlet nedenunder, ned til Julia der sad foran mikrofonen Mehmet havde sat op til hende og som gjorde hende i stand til at tale til hele Zonen hver aften. Lucas vidste at de fleste i blokken tændte for deres radioer når mørket var faldet på og Julia gengav dagens nyheder.

Måske lyttede et par af pensionisterne ovre i blok 1 også med for at holde ensomheden på afstand.

„Og med de ord,“ sagde Julia, „vil jeg endnu en gang overlade jer og Zonen til aftenmørket. Pas på hinanden derude ...“

Lucas slukkede radioen og skulle til at kalde på Robert, men så huskede han. Robert var fyldt sytten i sidste uge, og han havde modtaget brevet fra Storbyen med posten. *Fra og med oktober er du ikke længere berettiget til din nuværende bolig.* Robert var flyttet væk fra Zonen, og Storbyen havde taget ham. Nu boede Lucas alene i lejligheden på anden etage ... bortset fra Samson, selvfølgelig, der pilede frem og tilbage i sit bur på gulvet.

I det hele taget var opgang C et livløst sted for tiden. Theodor og Mehmet holdt til ovenpå i deres fælles rod af mystiske bøger og larmende maskiner, og nede i stueetagen boede Julia og Cassandra sammen i en lejlighed der altid lugtede af røgelse. De tre lejligheder i opgangens højre side stod tomme. De blå mænd havde sagt at det ville ændre sig når vinteren kom og flere forældreløse børn blev sendt fra Storbyen til Zonen.

Regnen trak striber hen over vinduet og fik de aftengrå vægge til at flimre. Når Lucas slukkede radioen, kunne han høre en levende verden omkring sig, og lydene hjalp mod ensomheden. Theodors gamle træmøbler der knirkede. Mehmet der svejsede og borede ved sin arbejdsbænk til langt ud på natten. Julia der tændte for bruserens is-

kolde vand. Cassandra der sang lavmælt for sig selv. Og på den anden side af de tykke vægge mellem opgangene lød uigenkendelige stemmer der mumlede og rungede og forsvandt.

Henne i buret sprang Samson op i sit hjul, og det begyndte at snurre.

Hvor var Robert nu? Havde han fundet et arbejde mellem Storbyens højhuse? Eller sad han ved et bål under en af broerne og forsøgte at holde varmen? Hverken Lucas eller hans venner havde været i Storbyen, men de havde hørt historierne. Om fattigdom, prostitution og hjemløshed. Om gader der flød over af råddenskab og søle. Om ensomhed.

Men sådan ville det ikke gå for Lucas og hans venner. For et par dage siden var Lucas kommet på en idé mens han havde ligget på madrassen og lyttet til mørket ligesom nu. Idéen var langsomt vokset og blevet til en plan. Egentlig havde han tænkt sig at vente et par dage før han delte planen med de andre, men nu mærkede han at han ikke kunne vente længere. Han var nødt til at vide hvad de syntes. Især *hende*.

Han greb ud efter svensknøglen på gulvet. Med det kølige metal i hånden krøb han hen til radiatoren under vinduet. Han satte sig i skrædderstilling, begyndte at banke let på metalrørene med sit værktøj og tale det hemmelige sprog.

Kom herop. Jeg skal fortælle dig noget.

Der gik femten, måske tyve sekunder før svaret kom som en række fjerne, metalliske lyde. Varmerørene forbandt op-

gangens tre etager, og vibrationerne i det rustne metal rejste mellem lejlighederne og svarede på hans spørgsmål.

Sidder du nu alene og dagdrømmer igen? Få dig et liv.

Lucas smilede. Han vidste at alle i opgang C kunne høre de små lyde, også Mehmet og Theodor ovenpå, men der var kun én anden som forstod dem. Det ville måske være nemmere bare at ringe til hende, men signalet var altid dårligt herude. Og det her var en mere personlig måde at tale på. Deres egen måde.

Jeg har en idé, slog han på rørene. Så ventede han.

Lad mig høre, kom svaret.

Når det bliver vores tur til at forlade Zonen, slog han, *så kan vi tage af sted sammen.*

Han sad helt stille i halvmørket mens han ventede. Regnen hvæsedede mod ruden.

Det lyder smukt, svarede Cassandra.

Han kunne altid se hende for sig når de sad og talte sammen sådan her. Hendes alvorlige ansigt der sjældent afslørede hvad hun tænkte.

Bliv der, sagde Cassandra med en række små slag mod rørene. *Jeg kommer op.*

Han hørte hendes fodtrin runge ude på trappen. Hun trådte ind i lejligheden uden at banke på først. Zonens folk låste aldrig deres døre, for ingen ejede alligevel noget af værdi.

I dagslys var Cassandras hår sølvfarvet, næsten hvidt. Det hang løst til skuldrene og besad en helt særlig glans

som om det bestod af kunstige silketråde. Hendes hårfarve var blot et af de mange mysterier ved hende, og de små børn standsede tit op og kiggede på hende i tavshed når hun gik forbi. Men her i halvmørket var Cassandras hår bare blegt og hendes tynde ansigt næsten usynligt.

Hun lukkede døren efter sig inde på Lucas' værelse. Det var også et af hendes særpræg; døre skulle være lukkede, ellers blev hun nervøs. Der var så mange små ting hun ikke brød sig om. Åbne pladser, for eksempel. At stå med ryggen til andre mennesker.

Cassandra så på madrassen, fjernsynet og Samsons bur der var rummets eneste indhold. „Du havde ikke behøvet at pynte op, bare fordi jeg kom på besøg,“ sagde hun sarkastisk.

Lucas stirrede måbende på hende. „Du plejer aldrig at være så morsom. Hvor har du gjort af den rigtige Cassandra?“ Han holdt øje med hende mens hun talte og ventede på at hun skulle gøre en hurtig bevægelse. Det var hendes tur til at slå først. Måske troede hun han havde glemt det.

Men Cassandra satte sig bare på hug ved Samsons bur for at hilse på den hvidpelsede hamster. Lucas sørgede for at stille sig på god afstand. „Jeg har altid været morsom,“ sagde hun. „Du har bare aldrig været moden nok til at fatte det. Hej, Samson.“

„Han har virkelig savnet dig,“ sagde Lucas og nærmede sig forsigtigt. „Han spørger efter dig dagligt. Men du har

jo så travlt med at rende rundt og være morsom.“

„Du kan jo sige til ham at jeg ville komme forbi noget oftere hvis her ikke lugtede sådan.“ Cassandra rejste sig op igen og rynkede på næsen. „Sagde du ikke at Robert var flyttet ind til Storbyen? Er du sikker på at hans lig ikke ligger og rådner i et af rummene?“

Han skulle til at svare ... men så kom slaget. Det ramte ham som en syngende lussing på siden af hovedet, og han vaklede et par skridt bagud. Cassandra spildte ikke et sekund, men kom lige imod ham, sikkert fordi hun troede at han var for ør i hovedet til at reagere. Derfor nåede hun ikke at flytte sig da han slog igen. Han mærkede sin hånd mod hendes kind i et kort øjeblik, så snublede hun til siden og faldt om på gulvet.

Han burde havde udnyttet øjeblikket, men Cassandra var på benene igen med det samme, og denne gang forsøgte hun ikke at ramme ham med et slag. I stedet fløj hun ind i ham med hele sin krop og sin vægt, og de væltede sammen ind i væggen og ned på madrassen. Han lå nederst og prøvede at låse hendes ben mellem sine. Imens mærkede han hendes arm stramme hårdt om halsen.

Han jog sin albue bagud og forsøgte at finde et ømt punkt. Selv om han følte hvordan hele hendes krop gav et sæt, hver gang det lykkedes, slækkede hun ikke på sit greb. Cassandra var måske ikke stærkere end andre piger på hendes alder, ikke meget, i hvert fald, men hun gik altid ind i legen med en alvor der kom bag på ham. Der var

ikke noget hun hadede mere end at tabe.

Så hørte de Theodor stampe i gulvet ovenpå for at få læsero, og de stivnede begge to midt i deres bevægelser.

„Uafgjort?“ hviskede Lucas.

„Lad os sige at jeg vandt,“ hviskede hun hæst. Hendes sølvfarvede hår var rodet og øjnene skinnede.

Inden længe lå de på Lucas' madras under hans gamle uldtæppe. Han holdt om hende og mærkede hvordan det syntetiske stof i hendes trøje knitrede let under hans fingerspidser. Madrassens fjedre stak gennem det ru betræk, og tæppet var ikke helt stort nok til at dække dem. De var begge forpustede og trak vejret i hurtige stød. Sådan endte det altid. Lucas kunne ikke længere huske hvornår deres lille ritual var begyndt. Sikkert mens de havde været fulde på billig hvidvin sammen. De andre ville tro at Lucas og Cassandra var blevet gale hvis nogen så dem slås på den måde.

„Fortæl mig så om din fantastiske idé,“ sagde Cassandra. Hendes ånde var varm og lugtede af noget der måske var lakridsrod. Hun og Julia var begyndt at gå og tygge de lange, krogede rødder nærmest dagligt, men Lucas havde ingen anelse om hvor de fik dem fra. Han havde i hvert fald ikke set dem på hylderne nede i købmandsbutikken.

Lucas tog en dyb indånding før han begyndte. „Okay. Der er lidt over et år til vi får vores brev og de sender os væk. Og Theodor er næsten sytten. Han forlader allerede Zonen i år. Men jeg har tænkt over det.“ Han prøvede at

lyde fornuftig og holde sin begejstring tilbage. Ikke virke for ivrig. Cassandra hadede den slags. „Vi kan finde sammen inde i Storbyen. Os to, Theodor, Julia og Mehmet. Bo samme sted som en familie.“

Der gik lidt tid før hun svarede, og han håbede af hele sit hjerte at hun tænkte over hans forslag. Overvejede fordelene og ulemperne som hun plejede at gøre. Næde frem til at det var en god idé, en *fornuftig* idé.

„Behøver vi snakke om det nu?“ spurgte hun bare. Hun tog om hans hænder, førte dem ind under de mange lag i sit tøj, helt ind til sin altid varme hud, førte dem opad til han mærkede stropperne i hendes undertøj.

„Lad være med at prøve at distrahere mig,“ sagde Lucas. Han satte hænderne i hendes sider og klemte med finger-spidserne. Cassandra gav et sæt og trak sig væk fra ham med en høj latter. Det var en sjælden lyd, og han elskede at høre den.

Da de atter lå ved siden af hinanden under tæppet, fortsatte han. „Vi kunne åbne et værksted.“

„Et værksted.“ Cassandra lød som om hun morede sig. „Okay.“

„Et værksted hvor Mehmet reparerer folks gamle apparater og maskiner. Den slags er der helt sikkert penge i.“

„Og hvad skulle vi andre så lave imens? Stå og hænge på gadehjørnet?“

„Du kunne stå for regnskaberne og papirarbejdet og alle de vigtige beslutninger,“ sagde Lucas. „Du er god til

at lægge planer og sådan noget.“

„Bedre end dig, kan jeg høre.“

„Hold nu mund. Julia kan finde ud af at skrive og fortælle historier, så hun kunne lave alle vores reklamer og sørge for at folk hørte om os ...“

„Og du kunne være vores maskot!“ udbrød Cassandra.
„Genialt! Det er en fremragende plan, Lucas.“

„Klap nu i.“ Han lagde en flad hånd over hendes mund.
„Jeg skulle selvfølgelig betjene vores kunder.“

„Det ville kræve at du gik i bad noget oftere, og det kommer aldrig til at ske. Jeg tror det er bedre hvis din hamster får jobbet som ekspedient. Så kan du gøre rent i vores værksted.“

Han blev alvorlig. „Cassandra, jeg mener det. Vi kunne gøre det hvis vi ville. Mehmet og Julia er kæresten, så de vil alligevel flytte væk sammen. Vi andre kan lige så godt flytte med dem. Måske vil vi ikke tjene så meget lige med det samme, men hvis vi bliver ved med at lægge penge til side, kan vi på et tidspunkt begynde at åbne flere butikker.“

Cassandra svarede ikke.

„Vær ærlig,“ sagde han og lagde armen om hende. „Hvad synes du?“

„Lucas,“ sagde hun og var lige så alvorlig som ham.
„Der er åndssvagt mange huller i din plan. Det må du da kunne se. Vi har hverken penge eller forbindelser. Vi kender ikke nogen inde i Storbyen. Desuden er der sikkert

allerede masser af steder hvor man kan få repareret sine maskiner.“ Hun tav. „Men ... det er da en meget charmerende idé.“

Han kunne høre hun prøvede at undgå at søre ham. Det var næsten værre end at blive afvist.

„Jeg *ved* godt det kræver en masse,“ sagde han. „Men vi kunne spare penge sammen først. Arbejde på en fabrik i et års tid og lægge penge til side alle fem.“

„Er du klar over hvor dårligt man bliver betalt på fabrikkerne inde i Storbyen?“

Lucas måtte indrømme at han intet anede om den slags. „Det behøver heller ikke være *der*,“ sagde han hurtigt. „Der er også andre byer end Storbyen. Vi kunne rejse rundt i resten af verden og prøve lykken. Tage til USA eller ...“

„Hold nu op,“ sagde Cassandra, og han tav. Hun kom langsomt på benene, stod ved vinduet og kiggede ud gennem det regnvåde glas. „Hvad med bare at sætte pris på den tid du har her?“

„Sætte pris på Zonen? Det her sted er jo et hul i jorden.“ Lucas rejste sig op, lagde armene om hendes mave og fulgte hendes blik ud i det grå. Hun tog hans hånd og trykkede den ind mod sit bryst så han kunne mærke hendes hjerte.

„Årene her er de nemmeste du nogensinde kommer til at opleve,“ sagde hun. „Vi betaler ikke noget for at bo her. De blå mænd tager sig af os. Intet ansvar over for andre. Bare lange, kedelige dage med undervisning og fællesspisning

nede i madkøkkenet. En dag vil vi sidde i en lejlighed uden vand og varme inde i Storbyen og ønske at vi kunne vende tilbage hertil. At idioterne fra opgang F var det største af vores problemer.“

Der var noget sammenbidt i den måde hun sagde de sidste ord på. *Vores problemer.*

„Cassandra,“ sagde Lucas, og alle tankerne om fremtiden forlod hans hoved. „Er der noget i vejen?“

Cassandra udstødte et irriteret suk. „Hvordan kan du altid høre sådan noget?“ spurgte hun. „Bare lad være med at tænke på det. Det har ikke noget med dig at gøre.“

Han kunne ikke forestille sig hvad der skulle plage hende. Alle i Zonen ville vide hvis der var sket noget. Rygterne rejste hurtigt.

Men på den anden side ... Cassandra havde altid haft hemmeligheder. Været en del af slænget fra opgang C og samtidig ikke. Opført sig anderledes. For eksempel kunne alle Zonens børn og unge bruge timevis på at spekulere over hvem deres forældre var, og hvorfor de havde valgt at opgive deres børn og sende dem hertil. Ikke Cassandra. Hun havde altid nægtet at deltage i den slags tankelege.

„Jeg kan ikke fortælle dig mere,“ sagde hun. „Lad være med at spørge.“

„Du har jo ikke fortalt mig noget som helst.“ Han trak hende tættere på.

„Du har ret,“ sagde Cassandra og gjorde modstand. „Du er kvik.“

„Jeg vil jo bare gerne hjælpe.“

„Du vil altid gerne hjælpe.“ Hun havde ikke lyst til flere spørgsmål i aften, det kunne han mærke.

„Ses vi henne i skolen i morgen?“ spurgte han. Det han i virkeligheden havde lyst til at spørge om var: *Hvorfor deler du aldrig noget med mig?* Lige siden den dag de havde fundet Cassandra i regnen, havde hun fortalt dem halve sandheder og holdt resten tilbage.

„Det er jeg sikker på vi gør.“ Hun klemte hans skulder. „Godnat, Lucas. Det var en god idé, det med at åbne et værksted. Måske gør vi det en dag. Du og jeg.“

„Du og jeg,“ gentog han. Det var blevet deres private, lille afskedsudtryk, men lige i aften kunne han ikke sige ordene med særlig stor overbevisning.

Da hun var gået, lagde han sig tilbage på madrassen, kiggede op i loftet og gennemgik hvad hun havde sagt. Han havde forventet at hun i det mindste ville overveje hans idé i stedet for bare at skyde den ned.

Men jo mere han tænkte over det, jo mere vendte hans humør tilbage. Cassandra havde jo ikke sagt *nej*, havde hun? Faktisk havde hun bare påpeget nogle problemer i hans plan, og det måtte vel betyde at hun i bund og grund syntes om den. Hvis han nu brugte lidt længere tid på at finpudse idéen, ville hun sikkert sige ja. Cassandra kunne bare godt lide at planlægge i stedet for at dagdrømme, og det var jo forståeligt nok.

Et stankelben var begyndt på en langsom vandretur

hen over loftet, tilsyneladende uden mål eller retning. Lucas fulgte insektet med øjnene et stykke tid, men tankerne tog over, og det var Cassandras ansigt han så. Ikke som hun havde set ud på hans værelse i aftenmørket, men som hun havde set ud dengang de fandt hende.

Det var seks år siden. Ron fra opgang F havde været på vej hjem fra en natlig plyndring nede på lossepladsen, og han havde fået øje på en gennemblødt bylt der lå på fliserne uden for blokken i den øsende regn. Først da han forsigtigt listede sig nærmere, forstod han hvad det var.

Ron var styrtet op ad trappen i opgang C mens han bankede på alle dørene. De troede selvfølgelig at han ville lave ballade, og han havde næsten været for forpustet til at forklare sig. „Er hun en af jeres? Er hun ny? Hvem fanden er hun? Hun ligger bare helt stille dernede!“

De var fulgt efter ham ud i den våde nat, og de havde stået sammen over den formløse klump der lå ubevægelig på jorden. Ved siden af lå en bugnende og gennemblødt skuldertaske. Lucas havde kun været ti dengang, men han kunne stadig huske følelsen af at de stod over noget fremmed som ikke kunne forklares.

„Er der nogen der kender hende?“ havde Mehmet spurgt.

„Måske er det en inde fra Storbyen,“ hviskede Julia. Theodor havde stået ved siden af hende, og også et par ældre børn som boede i opgang C dengang.

„Men hvad laver hun så her?“ spurgte Mehmet.

Det var Lucas der først bøjede sig ned til den ubevæge-

lige skikkelse. Strimler af mørkt stof klæbede til hendes hud og skjulte hendes ansigt. Han førte dem nænsomt til side og så Cassandra for første gang.

Flere i den lille gruppe hviskede og måbede. I det glødende lys fra Zonens tændte gadelygter kunne de se lukkede øjne og et blegt, blodigt ansigt. De røde striber var for længst tørret ind og løb lodret ned over hendes ene kind. Selv ikke den silende regn kunne skylle dem væk.

„Hjælp mig med at bære hende,“ sagde Theodor. Alle-rede dengang havde han været deres anfører der altid vidste hvad de skulle gøre. Theodor og Mehmet tog om den fremmede piges skuldre, og Lucas og Julia løftede hendes ben. Ingen sagde noget mens de bar hende ud af regnen og ind i opgang C.

3

ZONEN

Lucas havde engang hørt en af de blå mænd sige at der kun fandtes to farver i Zonen; grå og mere grå. Da han trådte ud ad døren til opgang C dagen efter deres måling af Lyden, opdagede han at nattens uvejr havde kaldt alle gråhedens nuancer frem overalt. Fliserne var mørke og skinnende, og fugten var sunket ned i Zonens overflader.

Det iskolde brusebad Lucas havde nået at tage i morges, skærpede hans sanser. Når han trak vejret dybt, mærkede han hvordan den frustration han havde følt over Cassandra i går aftes, allerede var som et fjernt minde. De skulle nok ende inde i Storbyen sammen en dag. Han udstødte et hyl der ringede mellem blokkene, og han ignorerede de undrende blikke fra de små børn i nærheden.

Så hørte han en hvinende lyd der var lige så velkendt

som de regnvåde facader. Døren til opgang C gik op, og Theodor trådte ud mens han bandt et ternet tørklæde om halsen. Han var et halvt hoved højere end Lucas, og hans lange, mørke frakke var med til at give ham en næsten majestætisk fremtoning. De tynde bakkenbarter som han plejede foran sit spejl hver morgen, var en påmindelse om at han var blandt de ældste unge i Zonen.

Mens de gik i retning af den forfaldne skolebygning, talte Theodor. Noget af det sjove ved Theodor var at han altid lød som om havde overvejet sine ord i timevis inden han slap dem fri. „Jeg drømte noget sært i nat. Du ved jeg altid har næret en vis forkærlighed for det okkulte og uforklarlige. Og at jeg tager drømme meget alvorligt. De fortæller os sandheder som vi selv er blinde overfor.“

„Okay,“ sagde Lucas forsigtigt. Som de fleste andre havde han stor respekt for Theodor, men det var ikke altid han forstod hvad anføreren for opgang C snakkede om.

„I nat så jeg et grufuldt syn i mine drømme, og det har givet mig meget at tænke over.“

„Hvad så du?“ spurgte Lucas.

„Jeg drømte om en maskine,“ sagde Theodor.

„En maskine? Det lyder da ikke så slemt.“

Theodor tog en dyb indånding. „Det var en hæsleg maskine der levede sit eget liv under jorden, og den havde et blødende hjerte. Fra hjertets midte strakte kabler og metalarme sig ud i alle retninger. Maskinen pumpede sort væske gennem kablerne og op fra jorden mens de mekaniske

arme snurrede og snurrede. Væsken flød ind i alle mennesker og holdt dem i live, men samtidig slog den dem også ihjel indefra ... som en vidunderlig gift ingen kunne sige nej til.“ Han tav.

„Hvad ... hvad skete der så?“ spurgte Lucas og holdt vejret.

Theodor viftede spørgsmålet til side med hånden. „Derefter skiftede drømmen tid og sted, og jeg befandt mig på en flodhest. Resten er ikke værd at berette om. Men følelsen af den maskine sidder stadig i mig. Gad vide hvad det betyder? Nå, men jeg kan opmuntre os begge med at vi har noget spændende på programmet senere i dag. Vi skal mødes med de blå mænd.“

„Om hvad?“ spurgte Lucas.

„De har lidt arbejde til os. Jeg kender ikke detaljerne. Men inden da er der en lektion henne i skolen som du ikke må gå glip af.“

Lucas sukkede tungt. Skolegangen i Zonen var ofte en blandet fornøjelse. Der var ingen lærere ... eller rettere: Alle kunne være lærere hvis de ville. Hvis man vidste noget, gav man det videre. Mehmet havde før undervist de andre i at bygge elektriske kredsløb, og mange af Zonens børn kunne takke Theodor for at de var i stand til at læse en smule.

Det skete også nogle gange at en af de gamle fra blok 1 gav en historiektion. Det endte ofte med deprimerende fortællinger om hvordan verden havde været bedre før i

tiden. Hvordan steder som Zonen ikke fandtes dengang fordi man tog sig af samfundets svageste i stedet for bare at sende dem væk. De sagde at det ikke var en krig eller en katastrofe der havde forandret verden, men små ting. De fattige var blevet fattigere. Byerne var blevet større og mørkere. Maden var blevet knap. Alle begyndte at tænke på sig selv og isolere sig fra resten af verden.

Lucas sukkede ved tanken om at høre en eller anden pensionist fortælle om de gode, gamle dage der aldrig ville komme igen. „Fantastisk. Jeg kan næsten ikke vente. Hvem er underviseren?“

„Mig,“ sagde Theodor og blinkede.

„I 1927 skrev den amerikanske horrorforfatter H. P. Lovecraft om Cthulhu, en rædsel fra det ydre rum der nu slummer i den undersøiske by R'lyeh på bunden af Stillehavet og har gjort det i årtusinder. Cthulhu er den ultimative ondskab, og selv om han sover i skjul for verden, skaber hans tilstedeværelse her på Jorden frygt i alle menneskers hjerter.“

Theodors lektioner var aldrig forudsigelige.

„Undskyld,“ sagde Ron og rakte en sløv hånd i vejret. Han sad på forreste række sammen med slænget fra opgang F. „Hvad fanden handler den her lektion om?“

„Om ondskab.“ Theodor fastholdt Ron og resten af eleverne med et dystert blik. Hans lange frakke hang løst fra skuldrene som en mørk kappe. „Både den slags ondskab

der lurer dybt under jorden, men også den slags der bor i os selv.“

„For *helvede*,“ stønnede Ron og sank sammen i stolen. „Jeg *vidste*, jeg skulle være blevet væk.“

De befandt sig i et kvadratisk klasseværelse med mugpletter i loftet. Lucas, Mehmet, Julia og Cassandra havde fundet en plads bagerst i lokalet hvor de kunne sidde ved siden af hinanden på kanten af et bord. De omtrent halvtreds børn der sad på stolene, bordene og gulvet, havde beholdt deres jakker på. Næsten alle skolebygningens ruder var smadrede, og klasseværelset følte lige så koldt som luften udenfor.

Theodor fortsatte. „I bøgernes verden finder vi eksempler på ondskab af enhver art. Tænk især på fantasygenren – min favorit – hvor de mørke kræfter både kan være til stede som uhyrlige monstre, men også som noget forræderisk i vores indre. Lad os tage et eksempel.“

Han greb en bog fra bunken på katederet. Theodor havde haft alle bøgerne med fra sin private samling derhjemme, og de fleste var flossede i kanterne selv om han behandlede dem forsigtigt. Lucas vidste at nogle af dem var næsten hundrede år gamle.

„Ringenes Herre,“ sagde Theodor. „En fantasytrilogi fra det forrige århundrede. Hvor mange har læst den?“

Klasseværelset var tavst som graven. Så vidt Lucas vidste, var Theodor den eneste i Zonen der brugte tid på bøger. Han havde formået at samle sit eget lille bibliotek ved at

rode dyngerne igennem nede på lossepladsen, men det havde krævet mange års tålmodighed.

Theodor sukkede og holdt bogen op så de kunne se forsiden. „Okay. I Ringenes Herre er ondskaben til stede som tusindvis af orker fra Mordors land der plyndrer og myrder, men også i form af Den Ene Ring der hvisker til mørket i vores indre. Hvilken slags ondskab er værst? Den der er tydelig foran vores øjne, eller den hemmelige, slumrende ondskab der først viser sit sande væsen i aller-sidste øjeblik?“

Ron slog i bordet. „Det vil jeg med glæde svare på den dag jeg møder en *ork*. Men sandsynligheden for at det sker er jo ikke så fucking stor, vel?“ Han vendte sig i stolen og kiggede ned på Lucas og hans venner. „Hvad med at Mehmet fortæller os om hvordan man bygger en strømgenerator eller sådan noget? Noget *brugbart*.“

„Jeg fornemmer meget mørke i dit hjerte, Ron,“ sagde Theodor og pegede på den siddende dreng. De to anførere stirrede trodsigt på hinanden. „Du er et impulsivt væsen der lader dig styre af dine lyster. Du ville blive et nemt offer for Den Ene Ring.“

„Hold nu kæft med den ring,“ fnøs Ron, og et par af de andre drenge fra opgang F fnisede. „I det mindste sidder jeg ikke med næsen begravet i bøger dagen lang. De har jo tydeligvis gjort dig skrupforvirret.“

„Ti nu stille, Ron,“ råbte Julia. „Lad Theodor fortælle.“
„Jamen, helt ærligt,“ sagde Ron desperat. „Hvorfor fan-

den spilder du din tid på at læse det pjat? Drager og trolde og alt det lort?”

„Spilder min tid,“ mumlede Theodor for sig selv. Han nikkede langsomt som om han traf en beslutning. „Måske har du ret. Måske er alt det her tidsspilde.“ Han pegede på stakken af bøger. Så drejede han hovedet og stirrede alvorligt på Ron. „Men forvent ikke min hjælp når Cthulhu vågner fra sin slummer. Når Saurons stirrende øje borer i din sjæl. Når Shai'tans mørke sind finder dig og flænses dine tanker og reducerer dig til en skælvede klump der kryber hen over gulvet for at søge tilflugt i det nærmeste hjørne. Den dag det sker, står du alene over for ondskaben fordi du har stødt alle andre bort med dine hånlige ord. Du har en lang vej foran dig, Ron, et langt liv, og før eller siden må du vælge mellem ensomheden og fællesskabet. Om du vil fortsætte med at gøre nar af alt og alle omkring dig, eller om du vil åbne dit hjerte for andre. Og hvem ved? Måske ville bøger kunne lære dig at forstå dine medmennesker ... og endda holde af dem.“ Han bankede knoerne mod stakken af bind.

Rons mund bevægede sig som om han prøvede at finde på et kvikt svar. Der kom ikke noget ud.

„Skal vi fortsætte?“ spurgte Theodor og skuede ud over forsamlingen. Ingen sagde en lyd. „Godt. Lad os gå videre med at tale om ondskabens fristelser. Har nogen af jer nogensinde prøvet at blive forført af en vampyr?“

Bagefter travede hele opgang C op til de blå mænds skure, undtagen Cassandra der var taget hjem for at spise en hurtig frokost. Skurene lå på den anden side af en asfalteret vej der førte væk fra Zonen. Det var her de blå mænd sov om natten, holdt deres kaffepauser og planlagde deres arbejde mens de sad om vakkelvorne plasticborde og røg cigaretter.

Indenfor var Pietro i færd med at iføre sig en af de kedeldragter der havde givet de blå mænd deres navn. Pietro havde arbejdet her i over tyve år, og hver dag kunne man se ham gå og reparere vandskader i bygningerne eller fikse lygtepælene langs stierne når de gik ud. På mandage var det Pietro der uddelte rationeringsmærker så alle kunne få to daglige måltider fra madkøkkenet. Lucas havde hørt Theodor sige at de blå mænd var Zonens solide søjler der holdt hele stedet oprejst.

„Jeg vil have jer til at rende ned på lossepladsen og rode i dyngerne,“ sagde Pietro mens han stoppede værktøj i sin skuldertaske. Han rakte Theodor en seddel. „Her er en liste over de ting jeg skal bruge. De fine herrer inde i Storbyen har endnu en gang glemt at udbetale min løn, så jeg kan ikke give jer kontanter. Men for hver genstand I finder, får opgang C et ekstra rationeringsmærke næste uge.“

Theodor studerede Pietros liste og nikkede. „Det lyder fair nok. Vi går i gang med det samme.“

På vej ned til lossepladsen kom de forbi to skraldebiler der holdt ved hjørnet af blok 3. I gamle dage havde Zo-

nens beboere selv slæbt deres affald ned på lossepladsen, men dyngerne var blevet for mange, så nu kom skraldebilerne forbi hver tredje uge og kørte Zonens affald væk.

Lucas og Julia gik tæt forbi de larmende vogne så de kunne falde i snak med skraldemændene. „Sker der noget nyt inde i Storbyen?“ spurgte Lucas en af dem, en overvægtig mand med arbejdskasket der stønnede under vægten af de bugnende sække. Lucas spildte aldrig en chance for at høre om hvad der foregik i verden udenfor.

„Nyt og nyt.“ Den store mand trak på skuldrene og kastede en sæk op i den ventende vogn. „Jeg hørte i fjernsynet i går aftes at de hjemløse der holder til nede ved havnen, er begyndt at forsvinde. Politiet er bange for at det måske er en massemorder.“

Julia så på skraldemanden med sit nysgerrige blik. Lucas vidste at Julia drømte om at få arbejde som journalist når hun en dag forlod Zonen. „Har de fundet nogen lig?“ spurgte hun. „Er der nogen der har set noget?“

„Hvad ved jeg?“ stønnede skraldemanden. Han havde for travlt til overhovedet at kigge på dem. „Jeg har nok at gøre med at passe mit arbejde.“

Lucas kom til at tænke på noget. „Hvad tjener du egentlig?“ spurgte han. „Er der gode penge i at køre med skrald?“

Den store mand lo højt. „Ikke nok, min ven. Hvorfor? Drømmer du om at blive ligesom mig?“

„Jeg spekulerede bare. Det er sikkert ikke noget dårligt job. Man får lov at køre rundt og se en masse steder.“ Han

var allerede begyndt at fantasere om et liv bag rattet og det eventyrlige ved at køre på landevejene der forbandt yderzonerne rundt om Storbyen.

„Så spændende er det sgu heller ikke,“ brummede den store mand. „Men du har vel ret. Det kunne være værre. Det er i hvert fald bedre end fabrikkerne. Jeg har hørt at man begynder at hoste efter et par år derinde.“

„Men alt er bedre end Zonen,“ sagde Lucas tvært. Alle vidste hvad man sagde inde i Storbyen. At yderzonerne var samfundets udkant hvor man efterlod de gamle, de sindslidende, de forældreløse. Alle dem der ikke kunne klare sig selv.

Skraldemanden grinede til ham. „Du skal nok komme væk herfra en dag, knægt. Det er jeg sikker på. Du har hele livet foran dig.“

Lucas trak på skuldrene. „Vi ses om tre uger. Tag nogle lidt mere interessante nyheder med næste gang.“

Skraldemanden blinkede og smilede. Lucas og Julia vendte ryggen til vognene for at slutte sig til Mehmet og Theodor ... og i det øjeblik fik Lucas øje på den gamle kone.

Hans første tanke var at hun måtte være ny i Zonen, men de sære, sorte klæder fik hende til at ligne noget der ikke hørte til her. Hendes øjne var halvt skjult under hængende øjenbryn, og hendes læber sad fast i en sur grimasse. Hun stod foroverbøjet ved gavlen til blok 3, og hun svingede langsomt en kroget stok fra side til side. Der

var noget hårdt over hende som om hun var hugget ud i samme beton som den bygning hun lænede sig op ad.

Julia havde også set hende. „Hun ligner noget fra et eventyr. Eller de bøger Theodor læser.“

„Venter du på nogen?“ råbte Lucas til den gamle kone. „Kan vi hjælpe dig?“

Hendes øjne fandt ham, og de glimtede skarpt ligesom de sølvfarvede mønstre i hendes tøj. Det virkede som om hun ikke kunne beslutte sig for om hun overhovedet gad svare. Så sagde hun to ord, og hendes dialekt lød fremmed.

„Cassandra. Hvor?“

Lucas åbnede munden, men han vidste ikke hvad han skulle sige.

„Vi bor sammen med hende,“ råbte Julia tilbage. „Nede i blok 4. Er der en besked vi skal give til hende?“

Den gamle kone vrængede ansigt og viftede dem væk med hånden. Så fortsatte hun med at kigge ud i luften.

„Hvad venter I på?“ kaldte Mehmet til dem. Han og Theodor var allerede halvvejs over plænen der ledte ned til lossepladsen.

„Kom.“ Julia puffede blidt til Lucas. „Hun er nok bare en Cassandra kender fra ...“

Julia tav. Hvordan kunne den gamle kone kende Cassandra? Zonens børn havde ingen venner i verden udenfor. Ingen familie eller forbindelser. Det var hele grunden til at de boede i Zonen. Fordi ingen ville kendes ved dem eller tage sig af dem.

Den sortklædte kone stod stadig bare og svingede med sin krogede stok. Da hun opdagede at Lucas blev ved med at stirre, løftede hun en rynket hånd og pegede på ham.

Cassandra ventede på dem nede ved lossepladsen. Den var omgivet af et hullet hegn og lå tæt ved landevejen der førte ud over markerne og ind til Storbyen. Affaldet dannede et hemmelighedsfuldt landskab af bakker og små tinder, og de fem beboere fra opgang C gik sammen rundt mellem bjerge af knuste biler og lyttede til pladsens små lyde: dåser der pludselig raslede ned over skråningerne efter at have ligget stille i årevis. Rotter der pilede fra skjul til skjul med en høj piben.

Skrotungerne klatrede omkring mellem bjergene og kom med høje udbrud når de fandt noget spændende. De små, snavsede børn holdt til hernede dagen lang og vendte kun tilbage til deres opgange om aftenen for at sove. Nu kiggede de nysgerrigt ned på Theodor og hans slæng fra deres højdedrag.

„Skal I bruge noget?“ råbte en lille dreng med et margert ansigt til Theodor. „Og hvad vil I betale?“

„Jeg har en liste,“ råbte Theodor tilbage og holdt Pietros papir op i luften. „Ét rationeringsmærke hver gang I finder tre genstande på listen. Og jeg kan altid bruge flere bøger.“

Inden længe var skrotungerne i fuld gang med at lede. Mehmet sparkede til det løse affald der lå på jorden, og kiggede sig omkring. Han ledte tit efter reservedele og nye

redskaber til sit værksted derhjemme.

„Hvorfor lugter her altid så frygteligt?“ spurgte Lucas og så sig omkring.

„Aner det ikke,“ sagde Cassandra. „Jeg ved bare at her plejer at lugte udmærket indtil du dukker op. Er det ikke mærkeligt?“

„Klap i.“ Lucas skubbede til hende med skulderen. „Jeg er for udmattet til dine spydigheder i dag.“

„Trætte, gamle mand,“ sagde Cassandra og lagde armen om hans skulder.

Mens de gik, rakte hun et stykke lakridsrod til Julia. Julia lagde mærke til noget og strøg Cassandra over kinden. „Nu har du fået et mærke igen. Har du været oppe at slås?“

Cassandra trak ansigtet væk fra hendes hånd og blinkede til Lucas.

„Nåja,“ sagde Julia til Cassandra mens de gik videre. „Der var en gammel dame oppe ved blok 3 som spurgte efter dig.“

Cassandra standsede, og Lucas lagde mærke til noget i hendes blik som hurtigt var væk igen. „Hvem?“ spurgte hun.

Julia trak på skuldrene. „Aner det ikke. Hun virkede ret weird.“

„Hun havde sort tøj på,“ sagde Lucas hjælpsomt. „Og hun kendte dit navn.“

„Hun har vel hørt det et eller andet sted,“ sagde Cassandra og rystede på hovedet så hendes sølvfarvede hår

et øjeblik blev levende. Men Lucas kunne tydeligt se på hendes kropssprog at hun skjulte noget. „Kom,“ sagde hun. „Vi kan lige så godt hjælpe med at rode efter ting til Pietro.“

„Hvem er hun?“ spurgte Lucas irriteret. „Sig det nu. Du ved det jo godt.“

Men Cassandra vendte bare ryggen til ham og sluttede sig til Mehmet der sad på jorden og pillede i affaldet med sine handskeklædte hænder. Lucas havde lyst til at følge efter hende og kræve et svar. Men hvis Cassandra var i sit umulige humør i dag, kunne hun få lov at være det uden ham. Han begyndte at undersøge en af de andre dynger mens hans tanker drog på langfart.

To skrotunger løb hen til Theodor med favnen fuld af ragelse. De smed det på jorden foran ham, og så satte de sig alle tre og sorterede genstandene mens de diskuterede højlydt. Da Theodor rejste sig, havde han en tyk bog i hænderne, og han bladrede henrykt i den. „Det første bind i C. S. Lewis’ serie om Narnia. En sjælden udgave hvis jeg ikke tager fejl. Jeg vil give jer to rationeringsmærker for den. Hvad siger I?“

Ungerne nåede ikke at svare. Der lød et råb. En af drengene fra Rons opgang kom styrtdende ind på lossepladsen, og han vinkede med begge hænder over hovedet. Først troede Lucas at det var flere af opgang F’s tåbelige lege, men så hørte han hvad drengen råbte.

„Kom med, alle sammen! VECTOR er her! De har vå-

ben med! De siger de er her for at hente nogen!“

Så vendte drengen om og styrtede væk fra lossepladsen, hen over landevejen og op i Zonen hvor de første råb allerede var begyndt at gjalde mellem blokkene.

4

INVASION

Fire pansrede vogne holdt parkeret uden for opgang A. De var prydet med et stjerneformet logo som alle i Zonen kendte. Det tilhørte VECTOR, det private sikkerhedspoliti som Storbyens regering ofte hyrede til at holde ro og orden. Luften var fyldt med røde blink fra bilernes udrykningslygter og vrede råb fra Zonens beboere. De hang i vinduerne og stod i en tæt halvcirkel omkring politivognene. Der var ingen betjente at få øje på.

„De er gået ind i opgang A for at hente Sebastian,“ sagde Pietro da Lucas og hans venner masede sig ind i mængden. Pietros øjne forlod ikke døren til opgangen. Den stod på klem, og de rungende lyde af tumult slap ud.

„Hvorfor vil de fjerne ham?“ spurgte Theodor. Han var nødt til at råbe for at overdøve vreden omkring dem.

Nogle stod allerede med flasker og sten i hænderne, og Lucas blev skubbet fra side til side. „Sebastian bliver først sytten om et halvt år. Han har stadig lov til at bo her.“

Pietro rystede på hovedet som om han ikke kunne få det til at give mening. „De siger at han har begået kriminalitet inde i Storbyen, men det passer ikke. Det er løgn.“

„Hvordan ved du det?“ spurgte Julia.

„Fordi jeg har set det her ske før,“ sagde Pietro sammenbidt. „Nogle gange kommer de bare og fjerner folk fra Zonen. Finder på en eller anden undskyldning. Det er mange år siden sidst, men jeg glemmer ikke sådan noget.“

Lucas og Cassandra kiggede hurtigt på hinanden. Ingen af dem havde hørt om den slags før, men Pietro havde været i Zonen meget længere end dem.

„Hvor længe har det stået på?“ spurgte Julia.

Pietros stemme knækkede over. „Så længe jeg kan huske.“

Døren til opgang A gik op, og råbene fra de fremmødte beboere steg i styrke. Fire betjente trådte ud, alle klædt i VECTORs velkendte, sorte udrustning. Hjelmene skjulte deres ansigter, bortset fra øjnene der var synlige gennem smalle sprækker af gennemsigtig, rød plastic. Mellem sig bar de Sebastian. Lucas kendte ham ikke særlig godt. Han var en af de hårde negle der altid hang nede ved købmandsbutikken og røg.

Men lige nu var der ikke noget hårdt ved ham. Han hylede og sprællede, og betjentene råbte ad ham mens de

slæbte ham hen mod de ventende vogne. En af dem talte til den sydende menneskemængde med en megafon for munden.

„Forhold jer i ro! Vi er her for at fjerne en forbryder!“ Betjentens stemme var tør og skrattende og hele tiden i fare for at drukne under de mange vrede råb. „Han er mistænkt for at have overfaldet to mænd på gaden i sidste uge!“

„På gaden?“ spurgte Mehmet. „Mener de inde i Storbyen?“

„Sebastian har aldrig været inde i Storbyen,“ mumlede Pietro. „Hvis han havde, ville nogen fra hans opgang vide det.“

Mængden begyndte at bevæge sig fremad mod betjentene. Ikke som en stormflod, men som en skummende bølge der når som helst kunne kamme over og eksplodere hvis bare nogen tog det første skridt. Lucas følte sig pludselig klemt inde. Han havde aldrig set så mange af Zonens beboere i samlet flok før. Selv nogle af pensionisterne var mødt op for at protestere.

Julia trak sig tilbage med et undskyldende blik, klemte sig bagud mellem rækkerne af mennesker og var væk. Mehmet kiggede efter hende og så ud som om han skulle til at følge efter, men så hørte de overraskede udbrud overalt omkring sig. Lucas så at betjentene var begyndt at hive rifler og høje plastic skjolde ud af vognene. Menneskemængden tøvede, bevægede sig langsomt baglæns, og

Lucas og hans venner fulgte med.

„Alle holder sig på fem meters afstand af vognene,“ råbte betjenten med megafonen. Riflen i hans anden hånd hvilede mod hans skulder og pegede opad. „Det er en ordre. Lad være med at gøre noget dumt. Vi er her kun for at fjerne en forbryder ...“

En flaske gik i stykker mod fliserne tæt ved vognene. Hundrede øjne kiggede op, og Lucas nåede at få et glimt af Ron og to andre drenge fra opgang F. Deres ansigter stak op over kanten på blokkens tag, men var hurtigt væk igen. Opgang F spildte sjældent en chance for at gøre slemt værre.

Lucas så på Theodor der ragede op i mængden som noget solidt midt i alt det urolige. „Vi kan da ikke bare lade dem tage ham!“

Theodors ansigt var neutralt. „Der er ikke noget vi kan gøre, Lucas. De har skydevåben.“

„Men det er forkert!“ Synet af Sebastian der sprællede mellem betjentene, gjorde ham rasende på en måde han ikke kunne sætte ord på. Alle vidste hvad man tænkte om Zonens folk inde i Storbyen. At de var en byrde. Samfundets svageste. At man kunne behandle Zonen som man ville.

Julia dukkede op og skubbede sig frem mellem de råbende mennesker med en kasse under armen. Det var hendes gamle kassettebåndoptager som hun altid brugte når hun interviewede Zonens beboere. I sin ene hånd

holdt hun en mikrofon der var koblet til båndoptageren med et kabel. Det var alt sammen noget de havde fundet nede på lossepladsen og givet til Julia da hun fyldte tretten.

„Lad os høre hvad de har at sige.“ Hun masede sig frem. Resten af opgang C fulgte med, selv Mehmet der så ud som om han allerede fortrød det.

Julia fortsatte frem mod betjentene der efterhånden havde fået bakset Sebastian ind bag i den største af deres vogne. Hun krydsede langsomt den korte afstand der adskilte politi og beboere. Råbene døde hen, og alle så på med tilbageholdt åndedræt. *Alle holder sig på fem meters afstand af vognene*, havde betjenten med megafonen råbt. *Det er en ordre*. Julia holdt mikrofonen frem foran sig som om den var et skjold.

„Julia,“ råbte Mehmet spagt. Han så på sine venner. „Hun bliver altid så stædig når hun får færten af en god historie.“

„Kom med,“ sagde Cassandra og førte an efter Julia. „Vær klar til at hive hende væk hvis hun begynder på noget dumt.“ De fulgte efter Julia, dannede en forsigtig bagtrop bag hende mens hun nærmede sig betjenten med megafonen. Øjnene bag det røde plasticvisir var hårde.

Julia trykkede på båndoptageren og talte ind i sin mikrofon. „Interview med ordensmagten i forbindelse med anholdelse af Sebastian fra opgang A. Kan du forklare hvad det er Sebastian har gjort? Alt hvad du siger vil blive

optaget.“ Hun rakte mikrofonen op mod betjenten der var et hoved højere end hende.

„Få den ting væk,“ sagde han og pegede ned på mikrofonen. Så rettede han igen opmærksomheden mod den forreste række af rasende beboere.

Julia gav ikke op. „Hvem er ansvarlig for anholdelsen? Er det dig? Hvem kan jeg kontakte for at få flere svar?“

Den høje mands øjne var ubevægelige bag visiret. Han så ud som om hele situationen kedede ham.

„Vi har ret til at vide det!“ råbte Lucas ad betjenten. Ordene røg bare ud af ham. Cassandra lagde en beroligende hånd på hans skulder, men han tog sig ikke af det. „Svar på hendes spørgsmål!“

„I har ikke ret til noget som helst.“ Betjenten klappede sin riffel med flad hånd. „Træk jer tilbage. Sidste advarsel.“

Et kort øjeblik blev Lucas i tvivl. *Kunne de finde på at skyde os? Lige her foran alle de mennesker?* Det gik op for ham at tanken ikke skræmte ham så meget som den burde. Der havde aldrig været nogen retfærdighed i den måde Zonen blev behandlet på, og Lucas kunne høre i de mange vrede røb at alle omkring ham følte det samme. Lige nu virkede retfærdighed ikke som det værste man kunne dø for.

Julia forsøgte igen. „Hvem kan vi henvende os til hvis ...“

Hun nåede ikke længere. Betjenten gjorde en hurtig bevægelse, satte enden af sin riffel mod hendes skulder og skubbede hende væk af alle kræfter. Hun faldt bagover

med et overrasket råb.

Lyden af Zonens raseri var som brølet fra en bølge der eksploderede mod en klippeside i en byge af hvidt. Noget eksploderede også i Lucas, fik ham til at gøre noget dumt. Han sprang på betjenten der stod som en kølig statue i sin sorte udrustning. Hvis bare han kunne overraske betjenten, måske vælte ham omkuld og vise dem at man ikke behandlede Zonen på den måde ...

Lucas mærkede et hårdt slag mod sin pande, og et antal sekunder forsvandt fra hans bevidsthed som om de aldrig havde eksisteret. Han lå på ryggen på den hårde jord. Den sorte hjelm med det røde visir kiggede ned på ham.

„Bliv liggende!“ skreg betjenten. „Kender du straffen for at overfalde en politibetjent?“

Lucas mærkede blod på sin kind, og et utal af hænder løftede ham op. Et kort øjeblik huskede han Cassandra som hun havde set ud, dengang de fandt hende i regnen med et blodigt ansigt. De havde slæbt hende ind i opgangen ...

Men det var længe siden, og nu var det ham selv der blev båret af sted. Theodor og Mehmet løftede ham gennem mængden med hurtige skridt. Råbene var blevet til skrig, og folk piftede og kastede ting efter politiet. Alting tårnede sig op over Lucas og så truende og forkert ud. Han fik et glimt af to betjente der krummede sig sammen bag deres høje plasticskjolde.

Theodor og Mehmet lagde ham ned på græsset, og ly-

dene blev til et fjernt ekko. Lucas lukkede øjnene, døsede hen, og da han åbnede dem igen, knælede Cassandra ved siden af ham. „Du er simpelthen for dum,“ udbrød hun og førte en tør klud hen over hans ansigt. Hun så koncentreret ud.

„Jeg har svært ved at tænke,“ mumlede Lucas. „Hvor er de andre?“

„Theodor og Mehmet er gået tilbage for at berolige folk,“ sagde Cassandra mens hun fortsatte sit arbejde med kluden. Den var allerede rød.

Lucas nikkede omtåget. De fleste respekterede Theodor. Hans ord havde vægt i Zonen.

Cassandra bøjede sig ind over ham så han ikke kunne se eller føle andet end hende, og hun kyssede ham på panden. „Du fik en flænge, men den er holdt op med at bløde. Lad være med at gøre sådan noget igen.“ Hendes stemme dirrede, og han kunne høre at hun var rasende selv om hun prøvede at skjule det.

„De kan ikke bare få lov til at opføre sig sådan,“ sagde Lucas, og nu kunne han mærke hvor vred han selv var. Hjertet hamrede og pumpede et rødt raseri ud i hele hans krop. Han var blevet slået i hovedet af en fremmed mand lige foran sit eget hjem. „Jeg vil tilbage. Se ham i øjnene igen.“

„Hvad vil du gøre?“

Det ved jeg ikke, ville han sige, men tre andre ord slap ud af munden på ham. „Jeg myrder ham.“ Han skar an-

sigt og prøvede at komme på benene. „Jeg *myrder* ham.“

„Gør du?“ spurgte Cassandra. Hun så på ham som om hun vurderede ham.

„Jeg ville gøre det hvis jeg kunne,“ sagde han forpustet.

„Kom med,“ sagde hun og hjalp ham på benene.

„Hvorhen?“ Han kiggede i retning af mængden der før havde mast og skubbet ham fra alle sider. Herfra lignede den bare en sølle lille klump af menneskerygge for foden af betonblokken.

„Hjem til mig. Hvis du virkelig vil smide dit liv væk bare for at få hævn, så er jeg jo nødt til at hjælpe dig.“ Hun trak ham på benene og førte ham tilbage til opgang C med hurtige skridt.

To minutter senere stod de på Cassandras værelse i den lejlighed hun delte med Julia. Væggene var beklædt med kulørte fløjlsgardiner der slugte alle lyde og forvandlede råbene udenfor til en fjern, arrig summen. Det farvede stof glødede i skæret fra de runde lamper der hang i kæder fra loftet. Lucas havde været her før, men stedet forandrede sig hele tiden. Det var som en lille, isoleret verden af ro og fremmede farver midt i Zonens gråhed.

„Hvad laver vi her?“ spurgte Lucas. Selv om det stadig dundrede i hans hoved, følte han at han burde være sammen med de andre udenfor. Stå side om side med sine venner og Zonens beboere. Konfrontere den betjent der havde skubbet Julia omkuld og kigget ned på hende som om hun var affald. Han mærkede igen noget hvidgløden-

de i sit indre der rørte på sig.

„Vrede kan både være en styrke og en svaghed,“ sagde Cassandra. Hun tog et greb om enden på kommoden der stod langs værelsets ene væg, og så skubbede hun den til side og knælede. „Det kommer an på hvordan man bruger den. Enten skal vreden køles ned så man kan bære rundt på den, eller også skal den ud. Tro mig, Lucas, jeg ved det.“

„Jeg har aldrig set dig vred,“ sagde Lucas.

„Jeg kender til både vrede og hævnthørst,“ sagde hun uden at forklare nærmere. Hun rejste sig op og rakte noget frem mod ham der havde ligget skjult i et hulrum i væggen bag kommoden. Et aflangt skrin på størrelse med nogle af Theodors tykkeste bøger. Hun så på Lucas mens han tog imod skrinet og åbnede det.

Indvendigt, i et rum polstret med rødt stof, lå et skydevåben. Det lignede en revolver med tromle, aftrækker og et langt, tyndt løb ... men der var noget fremmed ved våbnet. For enden af løbet udvidede munden sig til en lille tragt, og sirlige symboler var indgraveret overalt i våbnets sølvfarvede metal. Skæftet var lavet af poleret træ med mørke årer.

„Lad være med at spørge,“ sagde Cassandra.

Han gjorde det alligevel. „Hvor har du den fra?“

Hun så ud som om hun ikke vidste om hun skulle svare. „Den tilhørte min bedstefar,“ sagde hun så.

„Din bedstefar?“ spurgte Lucas. Cassandra havde aldrig

fortalt at hun ejede noget fra sin familie. De fleste børn ankom til Zonen uden nogen levn fra deres fortid, undtagen måske det navn de havde fået af deres forældre.

„Det vigtige er ikke hvor jeg har den fra. Den er ladt og klar til at skyde.“

Hun pegede hen på vinduet. Udenfor fortsatte lyden af protester.

„Vil du have mig til at ...?“ Lucas så forvirret på Cassandra.

Hun lagde hånden på hans ryg og førte ham hen til vinduet mens han holdt skrinet i sine hænder. Hendes sølvfarvede hår strejfede hans kind. „Politiet holder stadig dernede. De har ikke travlt, for de ved at de kan gøre hvad de vil. Regeringen kan få VECTOR til at komme og tage os én efter én og føre os bort fra Zonen. Selv om alle råber og pifter af dem og kaster med sten og flasker, er der ingen der tør gøre noget. Du så hvordan de behandlede Julia.“

De stod ved siden af hinanden i det glødende værelse og kiggede skråt nedad. Herfra kunne man se alt hvad der foregik foran opgang A. De hundrede mennesker der stod i en halvcirkel. De ventende vogne. Betjenten med megafonen der stadig forsøgte at overdøve protesterne. Lucas fik øje på Theodor der stod med udstrakte arme foran mængden og prøvede at berolige folk.

„Du kan dræbe betjenten med megafonen herfra.“ Cassandra pegede ned. „Det var det du ville, ikke? Dræbe ham.“

Lucas så på revolveren, rørte ved skæftet, tog den op af skrinet med et løst greb. Han havde lyst til at gøre som hun sagde. Følelsen af slaget sad stadig dybt i ham og fik hans hænder til at ryste. „Jeg aner ikke hvordan man gør. Jeg kan komme til at ramme forbi. Eller ... ramme de forkerte.“

„Hvis du vil have det, kan jeg gøre det for dig.“ Cassandra tog revolveren ud af hans hånd med en hurtig bevægelse. Så åbnede hun vinduet på klem, holdt skydevåbnet ud foran sig i strakt arm og lukkede det ene øje. „Bare sig til, så gør jeg det. Jeg har gjort det før. De finder aldrig ud af hvor skuddet kom fra. Skal jeg gøre det?“

Lucas skælvede. „Jeg ved det ikke. Er det ... er det det rigtige at gøre?“ Han havde været så sikker på hvad der var rigtigt og forkert da han stod foran den tårnhøje be-tjent, men nu ...

„Der er ikke noget der er *rigtigt*,“ sagde Cassandra hårdt. Hun rørte sig ikke, men blev bare ved med at sigte ud gennem vinduet. „Der er kun det du vælger.“

„Hvad ... hvad sker der hvis vi gør det?“

„Han dør når kuglen trænger igennem hans hjelm og knuser hans hoved,“ sagde Cassandra med en stemme Lucas slet ikke kunne genkende. „Hans familie vil sikkert sørge over ham hvis han har sådan en. Til gengæld vil han aldrig kunne terrorisere Zonen igen. Du må afgøre hvad der er vigtigst. Nu.“

„Men ...“

„Bestem dig, Lucas!“ Hun så på ham med brændende øjne. „Vi kan ikke blive ved med at stå og vente!“

Der gik flere sekunder før han endelig følte en kølig ro lægge sig over hans tanker. „Nej,“ sagde han og placerede sin hånd på revolveren i hendes hånd.

Cassandra nikkede og rakte langsomt våbnet til ham. Da han havde lagt det tilbage i skrinet og lukket det med et lille klik, stirrede hun på ham med et blik der var lige så fremmed som hendes stemme. „Lad være med at true med at gøre noget hvis ikke du er i stand til det.“

Lucas måtte tvinge ordene frem. „Siger du at vi skulle have gjort det? *Skudt* ham?“

„Nej. Jeg siger at du skal lære at kontrollere dine følelser før du taler. Hvis du bare kommer med tomme trusler, ser du svag ud i andres øjne. Ingen vil nogensinde respektere dig. Forstår du hvad jeg mener?“

„Det tror jeg,“ sagde Lucas. Han var stadig ikke sikker på om det virkelig var Cassandra han stod overfor. Der var noget nyt i hendes ansigt, noget koldt.

Så omfavnede hun ham og knugede ham tæt ind til sig. „Du er ikke nogen morder, så lad være med at prøve at lyde som en. Lov mig at du aldrig forandrer dig, Lucas, uanset hvor lang tid der går.“

Lucas tøvede før han lagde sine arme om hende. Han havde lyst til at spørge hvad hun ville have gjort hvis han havde sagt ja. Men han lod være. Cassandra havde bare afprøvet hans beslutsomhed, det var han sikker på.

Spurgt ham for at se hvad han ville vælge. Selvfølgelig ville hun aldrig have skudt et andet menneske.

I løbet af den næste uge blev Sebastians navn til endnu et af Zonens mange minder. I begyndelsen talte alle om hvad de mon havde gjort med ham og hvordan man kunne få ham tilbage. Det var især Ron der førte an i disse diskussioner. Han havde store planer der involverede brugen af dynamit og tændvæske. Bølgerne gik højt i klasseværelset nede i den flade skolebygning.

Men lidt efter lidt holdt man op med at snakke om Sebastian. Alting blev efterhånden normalt igen. Næsten da.

Lucas var på vej op til de blå mænds skure om aftenen da han så den gamle kone igen. Hun stod for enden af blok 3 ligesom sidst, og hun var indhyllet i det samme sorte tøj med sølvfarvede mønstre. Men denne gang var hun halvt skjult bag de visne krat der omringede blokkene. Hun talte med en der stod ved siden af i halvmørket. Lucas kunne ikke høre nogen ord, men han anede at den gamle kones læber bevægede sig.

Så fik Lucas øje på et glimt af sølvfarvet hår mellem træerne. Det var Cassandra. Hun og den sortklædte dame stod tæt sammen under de bladløse træer, og Cassandra måtte bøje sig en smule forover for at høre den gamle kones lavmælte stemme. Cassandra sagde ikke noget, men nikkede og så frem for sig med et stift blik mens hun lyttede.

Der var noget sørgmodigt over synet af de to sammen, men Lucas kunne ikke sætte fingeren på hvorfor. Og det var først da den gamle kone trak sig væk og forsvandt mellem træerne, næsten som om hun smeltede sammen med dem, at Lucas fik et glimt af Cassandras ansigt. Tårerne løb frit ned over hendes kinder.

5

CASSANDRAS FARVEL

Det var aften, og Lucas sad i sit lille rum og kiggede på Samson der løb rundt i sit hjul da rørene begyndte at tale til ham.

Kragerne der havde skræppet op hele dagen og fløjet omkring ved sandbakkerne, var endelig faldet til ro. Julias radioprogram var slut, og blokkens sædvanlige aftenlyde omringede ham. Alle de knirkende og mumlende tegn på liv der gav Lucas fornemmelsen af at selve bygningen sukede og hev efter vejret som et aldrende bæst. Endnu en dag var næsten forbi, og der burde ikke være flere overraskelser i vente.

Men så hørte han en ny lyd. Flere lyde. Små, metalliske slag på varmerørene. En hemmelig besked fra hende til ham.

Kom udenfor om ti minutter.

Han blev liggende i aftenmørket mens han talte sekunderne. Hvorfor ville hun møde ham ude i kulden i stedet for bare at komme op som hun plejede? Han overvejede at slå på rørene og spørge hende, men i stedet fortsatte han med at tælle, og på et tidspunkt døsede han hen. Drømmebilleder flød ud foran hans øjne, og måske så han i et kort øjeblik den rædsomme maskine Theodor havde drømt om, dens kabler og drejende metalarme ...

En raslende regn af noget hårdt ramte hans rude. Lucas satte sig op med et ryk.

Han rejste sig, åbnede vinduet og kiggede ud. Nedenfor stod gadelygterne og summede, og en tynd tåge samlede sig i deres lys og drev opad. Han kunne se lygterne rundt om blok 1 og 2 som små, skinnende øer på den anden side af det mørke græs. Resten var et natsort landskab.

„Lucas.“ Det var mere en hvisken end et råb. Stemmen tilhørte Cassandra, men han kunne ikke se hende. „Kom herved.“

Han talte ud i mørket. „Kan du ikke komme herop? Det er koldt udenfor.“

„Kom herved,“ sagde hun igen, og så hørte han hendes bløde skridt i græsset der adskilte blokkene. Hun var på vej væk.

Han tog sin gamle skindjakke fra gulvet i entreen og skyndte sig ned ad trapperne. Da han passerede stueetagen, så han at døren til Julias og Cassandras lejlighed stod

på klem. Varmt lys og lyden af klassisk musik fra Julias pladespiller slap ud derindefra.

Udenfor var aftenen isnende som et forvarsel på den vinter der snart ville lægge sig over landet. Sneen ville sikkert begynde at dale inden længe, men lige nu var der kun en hvid dis i luften. Over Zonen hang en rød fuld-måne og kiggede ned på de flade tage.

Lucas bevægede sig ud i mørket i den retning Cassandras stemme var kommet fra. I det fjerne kunne han høre de begejstrede hyl fra Ron og hans slæng der patruljerede stierne ved aftentide og standsede alle de mødte på deres vej. Men omkring ham var mørket tavst.

„Hvor er du?“ kaldte han uden at hæve stemmen for meget. Der var noget både dystert og højtideligt over Zonen ved aftentide, som om noget usynligt slumrede mellem blokkene og ikke måtte forstyrres. „Cassandra?“

„Mød mig ved træerne,“ svarede hun. Hendes stemme var langt væk nu.

Lucas gik i raskt tempo i retning af de bladløse træer der stod i udkanten af græsplænen. De højeste af deres toppe var som forvredne arme mod den stjerneløse himmel. Jorden knasede under hans fødder hvor træerne havde kastet deres blade fra sig. Han stod helt stille under deres kroner så den knasende lyd hørte op, og han lyttede.

Var der en mumlen i luften? De små børn påstod at Lyden ikke var det eneste mysterium der lod sig høre i Zonen. At man nogle gange kunne fornemme dybe stem-

mer i vinden der kom langvejs fra, og at man aldrig kunne forstå hvad de sagde. Men der var ikke noget. Ikke i aften. Mellem stammerne så Lucas små glimt af lys fra de lejligheder hvor beboerne endnu ikke var gået i seng.

Cassandra trådte frem mod ham så lysene forsvandt. Han kunne kun se hendes omrids, men han vidste det var hende. Hun kiggede sig hurtigt over skulderen som hun havde for vane, sikrede sig at der ikke stod nogen bag hende.

„Tak fordi du kom,“ sagde hun lavmælt som om hun var bange for at nogen ville høre dem tale sammen. Men de var alene.

„Hvorfor står vi herude og fryser som idioter?“ spurgte han og gnubbede sine arme. „Vi kan gå tilbage til min lejlighed og skrue op for varmen ...“

„Jeg skal væk, Lucas. Jeg tager af sted i aften.“

Han havde været ved at sige et eller andet, men nu forsvandt det ud af hans hoved sammen med alle andre tanker.

„Væk? Jeg forstår ikke ...“

„Jeg forlader Zonen,“ sagde hun.

Lucas kunne ikke finde på noget at sige. Han hørte den skarpe lyd af en tændstik der blev strøget. En lille flamme blussede foran ham. Inden længe kunne han se at Cassandra havde lavet en fakkell af grene og gazebind. Den lugtede skarpt af tændvæske.

„Jeg ville bare sige at ...“ Cassandras ansigt flakkede da

hun holdt faklen frem. Hun så sammenbidt ud, og hun undgik hans blik. „Jeg er ikke særlig god til at sige farvel. Men du skal ikke være bange. Du skal bare prøve at lade være med at tænke på mig mens jeg er væk.“

„Skal ... skal du ind til Storbyen?“ Det var den eneste forklaring han kunne finde på. Hundredvis af spørgsmål stod i kø, men han kunne ikke sætte de rigtige ord på dem.

„Nej. Ikke Storbyen. Jeg har en opgave foran mig. Noget jeg er nødt til at gøre.“ Hun talte forsigtigt som om hun overvejede hvert ord.

„Men jeg kan hjælpe dig,“ afbrød Lucas. „Vi hjælper altid hinanden. Bare sig hvad ...“

„Nej. Jeg er nødt til at gøre det her alene. Ingen kan følge med mig.“

„Cassandra, vent nu lige,“ sagde han og prøvede at bevare roen. „Vi kan tage af sted sammen. Jeg har fået en ny idé. Jeg snakkede med en af skraldemændene i dag. Han siger at man kan få arbejde som ...“

Cassandra rystede på hovedet, hurtigt og skarpt. „Lad være med at prøve, Lucas. Jeg tager væk nu. I aften.“

Det hele gik for hurtigt. Lucas mærkede frustrationen som noget dirrende der ville ud. En lille del af ham havde lyst til bare at vende ryggen til og gå, men det kunne han selvfølgelig ikke. „Hvorfor gør du det her?“ udbrød han. „Du har hele tiden været sådan. Så hemmelighedsfuld omkring alting. Hvorfor skulle vi altid skjule for de an-

dre at vi kunne lide hinanden?“ Hans stemme voksede sig højere og højere mellem træerne.

„Det var for din skyld,“ sagde hun sammenbidt. „Jeg vidste at der ville komme et tidspunkt hvor jeg blev nødt til at tage væk. Hvis du og jeg var blevet kærestere ligesom Julia og Mehmet, havde det været endnu sværere for dig at sige farvel til mig. Og det er du nødt til. Der er ikke tid til kærlighed i mit liv nu. Du er nødt til at glemme mig.“

„Kommer du tilbage?“

„Selvfølgelig kommer jeg tilbage.“ Hendes stemme lød mildere, trøstende. „Jeg er jo nødt til at se hvordan det går med det værksted du åbner inde i Storbyen.“ Hun blinkede til ham.

„Hvor længe er du væk?“ Han kunne høre at han lød som Julia når hun interviewede nogen til sit radioprogram. Kortfattet og uden at vise følelser. I virkeligheden havde han lyst til at råbe.

Cassandra rystede på hovedet. „For mig vil det føles som kort tid. For dig vil det føles som en evighed. Her.“

Hun trak noget frem fra en inderlomme og rakte det til ham. Det var en brun konvolut. Indholdet fik den til at bule ud.

„Hvad ...“ Han så uforstående på hende.

„Kig i den.“

Lucas åbnede konvolutten mens Cassandra så på i tavshed. Indeni lå to ting han ikke havde set før. Den ene var et sammenrullet bundt pengesedler med en elastik om-

kring. Han vidste ikke hvor mange penge der var, men det var flere end hun burde eje. Penge var svære at få fat på i Zonen.

„Hvor har du dem fra?“ Han holdt rullen op foran sig.

„Alle de gange vi har gjort de blå mænd en tjeneste og de har givet os små beløb i kontanter ... den slags penge bliver til meget hvis man lægger dem til side.“

Lucas mærkede vægten af sedlerne i sin hånd. „Hvor længe har du sparet dem op?“

„Siden den dag I fandt mig i regnen. Hvis nu jeg skulle få brug for dem. Men der hvor jeg skal hen nu, har de ingen værdi. De er dine. Og der er mere.“

Den anden genstand i konvolutten var en glat sten med skarpe kanter. Den var på størrelse med en knytnæve, og én af dens sider var ru at røre ved som om stenen engang havde været en del af noget større, men var brækket af. Sølvfarvede tråde løb som krydsede årer hen over dens overflade. Lucas fulgte dem langsomt med fingrene. De mindede ham om Cassandras hår.

„Hvad skal jeg med den?“ spurgte Lucas. Han vendte stenen i hånden og så spørgende på hende.

„Den er fra min tid før Zonen og betyder meget for mig. Den bringer held. Gem den bag din madras eller dit grimme skrummel af et fjernsyn. På et tidspunkt kommer jeg tilbage for at hente den.“

Lucas lo tørt, og det kom ud som en hikkende lyd. „Du stikker altså bare af og giver mig en sten og en rulle pen-

gesedler i bytte.“ Det føltes som om hun havde slået ham i maven.

„Selvfølgelig ikke. Du må også få alle madresterne i mit køleskab,“ sagde hun med et skævt smil. Så rørte hun ved hans kind. „Tag det ikke så tungt, Lucas. Pludselig en dag er jeg her igen.“

„Kan du ikke ...?“ Han følte sig helt tom indeni. „Kan du ikke give mig et eller andet jeg kan sige til de andre? Bare et eller andet som ikke er en gåde eller gør mig mere forvirret.“

Cassandra så ud til at tænke sig om. „Sig tak til dem. For alt det de har gjort. Sig at jeg skal tilbage til det sted hvor jeg kommer fra. Og sig til dem ...“

Lucas' ansigt trak sig sammen i en grimasse, og han vendte hovedet væk så hun ikke kunne se hans øjne. Han tænkte på Theodor der var klog og vidste en masse. Mehmet der kunne bygge alting ud af ingenting. Julia der kunne skrive historier. Og så ham selv. Hvad kunne han? *I er alt hvad jeg har, tænkte han. Hvis I bare kan rejse væk fra mig sådan her, hvad har jeg så?*

Hun fortsatte. „Sig til dem at de skal lade være med at prøve at finde ud af hvad Lyden er. Der kommer ikke noget godt ud af det. Farvel, Lucas. Jeg kommer til at savne dig. Du og jeg.“

Med de ord vendte hun sig hurtigt om, og faklen blafrede ved den pludselige bevægelse. Måske ville hun ikke give ham chancen for at sige mere, eller også var hun flov

over at se tårerne i hans øjne. Eller måske ville hun skjule sine egne. Men nej, Cassandra græd næsten aldrig. Hun sagde at den slags var tegn på svaghed. Hun begyndte at gå.

Der gik et øjeblik før han fandt sin stemme igen. Cassandra var næsten fri af den lille klynge af træer, og faklens lys var kun en dansende plet i mørket da han råbte efter hende. „Så bliv væk! Lad være med at komme tilbage! Du er ikke velkommen her mere!“

Måske hørte hun ham, måske ikke. Han blev stående og kiggede efter hende mens hun forsvandt ud mellem stammerne og hen over græsset. Til sidst var hun bare en lille ildflue i det fjerne, og så slugte tågen hende helt.